

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 45 (530) Чэрвень 1961 г. Год выдання 7-ы

Аўтамабіль «Цаліна»

МАСКВА. На Выстаўцы дэманстрацыі народнай гаспадаркі СССР пачалі дэманстраваць ішчэ адну тэхнічную навінку — універсальны аўтамабіль «Цаліна». Гэтую машыну, прыстаўаную для многіх работ, стварылі для працаўнікоў Цаліннага краю калектыву Усесаюзнага аўтамабільнага інстытута ўтварылі прамысловасці. На новым аўтамабілі можна дастаўляць сотні кілагра-

маў розных грузаў — малако, кармы, хімічныя ўгнаенні. У выпадку неабходнасці да кузава прымацоўваецца тэнт, і ўсе гатова для перавозкі палывой брыгады або школьнікаў. Кузаў лёгка прыстасавецца і для перасоўнай рамонтнай майстэрні.

«Цаліна» мае высокую эксплуатацыйную якасці. Яна добра пераадоўвае перашкоды, усе чатыры колы — вядучыя.

Сустрэча Старшыні Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчова і Прэзідэнта ЗША Дж. Кенедзі ў пачатку 1961 г. Справа міністр замежных спраў СССР А. А. Грамыка.

Цеплаход «Юрый Гагарын»

У затоне Гомельскага суднабудаўнічага завода закончыліся выпрабаванні цеплахода новай, палепшанай канструкцыі магутнасцю ў 150 конскіх сіл. Ён прызначан для ваджэння суднаў метадам штурхання. Цеплаходу прысвоена імя першага касманаўта Юрыя Гагарына.

Цеплаход «Юрый Гагарын» падняты для адгрузкі рачнікам Малдавіі. Да канца года прад-

прыемства дасць некалькі дзсяткаў такіх суднаў.

На заводзе пачалося будаўніцтва галаўнога буксіра-штурхача магутнасцю ў 300 конскіх сіл, які валодае добрай устойлівасцю супраць хваль. Удвая супраць мінулага года павялічваецца вытворчасць пасажырскіх цеплаходаў «Волга» на падводных крылах.

ТУРКМЕНСКІЯ МАШЫНЫ

Выпуск магутных нафтавых насосаў пачаўся ў Ашхабадзе на машынабудаўнічым заводзе імя XX-годдзя Савецкай Туркменіі. Да гэтага часу яны завозіліся ў рэспубліку з розных раёнаў краіны. А цяпер насосы, на якіх стаіць марка Ашхабадскага завода, будуць адпраўляцца за межы Туркменіі. Нядаўна на гэтым прадпрыемстве прыступілі таксама да масавага выпуску бульдозераў.

Калектыву першынца туркменскага машынабудавання — Ашхабадскага завода нафтавага абсталявання — асвайвае выпуск буйнага вентылятара «ВГ-70». Магутнасць яго галоўнага прыводу сто кілават.

Мінскі дзяржаўны завод медыцынскіх прэпаратаў выпускае для патрэб сельскай гаспадаркі кармавы біяміцын. Гэты прэпарат з'яўляецца актыўным сродкам барацьбы з захворваннем жывёл, садзейнічае больш хуткаму росту маладняка. На здымку: работнікі завода Лідзія Міхайлаўна Рыцік і Серафіма Елізараўна Фёдаравыч за падборам кармавога біяміцыну.

Фота Л. Гігевіча.

ВІЗІТЫ СЯБРОЎ

БРЭСТ. У Любанскім ваяводстве, Польскай Народнай Рэспублікі, пачыналася група спецыялістаў прадпрыемстваў мэблевай і дрэваапрацоўчай прамысловасці вобласці. У яе складзе дырэктар Гарадзішчанскага фанернага завода С. Л. Карпавіч (кіраўнік дэлегацыі), галоўны інжынер Пінскай мэблевай фабрыкі Л. Г. Глебка, галоўны інжынер Брэсцкай мэблевай фабрыкі С. Ю. Герасімовіч і майстар Кобрнскай мэблевай фабрыкі П. П. Улезла.

Члены дэлегацыі знаёмліліся з тэхнічнымі дасягненнямі і вопытам работы польскіх мэблевічыкаў. З візітам у адказ у Брэст прыедуць спецыялісты мэблевай фабрыкі Люблінскага ваяводства.

СВЕЖАЯ ГАРОДНІНА І ФРУКТЫ

Чэрвень — месяц першай свежай гародніны, фруктаў і ягад. Мінчане ўжо атрымалі 35 тон малдаўскай чэрэшні, дастаўленай на самалётах. З дружалолюбных краін Афрыкі зараз прыбыло ў Мінск 170 тон апельсінаў. З прылаўкаў магазінаў не знікаюць лімоны.

У другой палавіне чэрвеня з паўднёвых краін паступаць абрыкосы і хуткасеплыя яблыкі. Толькі з Малдавіі завозіцца ў Мінск да 400 тон абрыкосаў і дзве тысячы тон вінаграду. А з Балгарыі будзе дастаўлена 4 тысячы тон свежых памідораў. У гэтыя дні мінчане атрымваюць з поўдня паўтары тысячы тон вінаграду розных гатункаў, многа вінаграднага, татнага і пладова-ягадных сокаў.

Павялічваецца завоз у Беларусь кавуноў і дынь. Толькі Украіна паставіць Мінску звыш 10 тысяч тон херсонскіх, днепрапятроўскіх і запарожскіх кавуноў.

Услед за каляровай капустай, якая чакаецца на рынках рэспублікі ў канцы чэрвеня, пачнуць паступаць у продаж багатыя плады гародаў і садоў калгасаў і саўгасаў Беларусі.

У ІНТАРЭСАХ МІРУ

Усе гэтыя дні сусветныя грамадскасць з неаслабнай увагай сачыла за паведамленнямі, што паступалі з Вены. Там адбывалася сустрэча Старшыні Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчова і Прэзідэнта ЗША Дж. Кенедзі. Гэта была, кажучы на дыпламатычнай мове, неафіцыйная сустрэча, але на яе народы ўсіх краін ускладалі вялікія надзеі.

Выступаючы 2 чэрвеня на вакзале ў Вене, Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў заявіў:

«Мы прыбылі ў Вену для сустрэчы з Прэзідэнтам Злучаных Штатаў Амерыкі панам Кенедзі, каб устанавіць з ім асабісты кантакт і абмяняцца думкамі па асноўных праблемах, якія закранаюць адносіны паміж Савецкім Саюзам і Злучанымі Штатамі Амерыкі. Нам, савецкім людзям, хацелася б, вядома, каб усе нявырашаныя пытанні былі ўрэгуляваныя як мага хутчэй. Але мы ведаем, што адразу ўсяго не зробіш. Аднак пры добрай волі можна дасягнуць многага і за кароткі тэрмін».

Так, пры добрай волі можна дасягнуць многага. У Савецкай краіне ёсць гэта добрая воля. Савецкі Саюз заўсёды выступаў і выступае за мір.

Аднак у капіталістычным свеце ёсць цёмныя сілы, якія раздуваюць «халодную вайну», процідейнічаюць разрады міжнароднай напружанасці, працягваюць не раз асуджаную гісторыю палітыку «з пазіцыі сілы» — палітыку, якая вядзе да гонкі ўзбраенняў, да вырашэння вострых міжнародных пытанняў з дапамогаю зброі.

У гэтых умовах зразумела, якую важнасць набываюць намаганні дзяржаўных дзеячоў шукаць вырашэння надзённых міжнародных праблем шляхам асабістых кантактаў і сустрэч, шляхам перагавораў і пагадненняў на аснове канструктыўных

прапановаў. Сустрэчу ў Вене кіраўнікоў дзвюх вялікіх дзяржаў М. С. Хрушчова і Дж. Кенедзі віталі ўсе народы. Вынікі гэтай сустрэчы абнадзейваюць у магчымасці пільнага супрацоўніцтва і добрых адносін паміж СССР і ЗША, у магчымасці таго, каб не даць загаварыць гарматам.

У заяве, якую ад імя Старшыні Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчова і Прэзідэнта ЗША Дж. Кенедзі зачыталі перад журналістамі ў Вене прадстаўнікі дзвюх краін, гаворыцца:

«Старшыня Савета Міністраў СССР М. С. Хрушчоў і Прэзідэнт Злучаных Штатаў Амерыкі Дж. Кенедзі закончылі двухдзённую карысную сустрэчу, у час якой абмяняліся думкамі па пытанню аб адносінках паміж СССР і ЗША, а таксама па іншых пытаннях, якія маюць цікавасць для абодвух бакоў».

Сёння пры ўдзеле сваіх саветнікаў яны абмеркавалі пытанні аб спыненні ядзерных выпрабаванняў, разбраенні і германскае пытанне.

Яны зноў пацвердзілі сваю падтрымку нейтральнага і незалежнага Лаоса на чале з урадам, выбраным самімі лааціцамі, а таксама міжнародных пагадненняў, якія забяспечваюць гэты нейтралітэт і незалежнасць, і ў гэтай сувязі яны прызналі важнасць эфектыўнага спынення агню ў Лаосе.

Старшыня і Прэзідэнт пагадзіліся падтрымліваць кантакты па ўсіх пытаннях, якія маюць цікавасць для нашых абедзвюх краін і для ўсяго свету».

Венская сустрэча закончылася. Яе вынікі цяпер гарача абмяркоўваюцца ва ўсім свеце. Усе людзі добрай волі гавораць:

— Гэта ў інтарэсах міру, гэта добры пачатак!

ДАЧЫ ДЛЯ УСІХ

Турсыцкія домкі-прычэпы ў гэтыя дні з'яўляюцца ў блізкіх і далёкіх маляўнічых вако-

цах беларускіх гарадоў. Для стаянкі іх выдзяляюцца добрыя парадкаваныя месцы на берагах прыгарадных лясоў, паблізу рэк, азёраў і вадасховішчаў. Да выбранага месца адпачынку і назад турыцкія домкі-прычэпы дастаўляюцца аўтамабілямі. Хутка жыхарамі такога домкі змогуць стаць усе жадаючыя адпачыць паблізу роднага горада.

АДНА ЗАМЕСТ ПЯЦІ

Пяць аперацый — прадзенне, кручэнне, трышчэнне, скрутку і намотку баваўнянапалыправай пражы на бабіну — робіць новая машына «ПК-100», вытворчых выпрабаванні якой закончыліся на Ташкенцкім тэкстыльным камбінаце. Яна створана калектывам спецыяльнага канструктарскага бюро тэкстыльнага машынабудавання пры заводзе «Таштэкстыльмаш».

ТАМ, ДЗЕ ВУЧАЦА БЕЛАРУСКІЯ ДЗЕЦІ

Амерыканскія турысты на экскурсіі ў школе

На гэты раз блакітны аўтобус з надпісам «Інтурыст» павёз нашых гасцей у адну са школ Мінска—24-ую.

... У вялікім школьным двары турыстаў з далёкай Амерыкі цёпла, з вялікімі букетамі кветак сустрэлі дзеці, настаўнікі. Пачалося знаёмства са школай. На першым паверсе разме-

Дырэктар школы Тамара Мікалаеўна Ляхава расказвае Ганне Аляксандраўне Мароз аб тым, як арганізаваны ў школе заняткі па працы—у сталярнай і слясарнай майстэрнях.

Гасцей запрасілі ў настаўніцкую. Дырэктар расказала, што ў школе займаецца 900 вучняў. Настаўніцкі калектыў складаецца з 60 чалавек. Школа палітэхнічная. Яе выпускнікі атрымліваюць не толькі сярэднюю адукацыю, але і выбраную імі спецыяльнасць: гандлёвых работнікаў або будаўнікоў. Многія з выпускнікоў, скончыўшы дзесяцігодку, ідуць працаваць па гэтых спецыяльнасцях, а хто жадае— паступае ў вышэйшыя навучальныя ўстановы. Мы запыталіся ў некаторых выпускнікоў, куды яны жадаюць пайсці пасля сканчэння школы. Адказы былі самыя разнастайныя: на фабрыкі, заводы, будоўлі, у тэатральны, палітэхнічны, педагогічны і іншыя інстытуты.

— А чаму ўсе надпісы ў вашай школе зроблены на нямецкай мове? — пацікавіўся Іосіф Кузьміч Трафімаў.

Тамара Мікалаеўна растлумачыла, што школа мае і другі ўхіл: пачынаючы з другога класа, вучні вывучаюць нямецкую мову. Пасля восьмага класа выкладанне многіх прадметаў поўнасьцю пераводзіцца на замеж-

ПЫТАННЕ. Колькі год вучацца дзеці ў вашай краіне?

АДКАЗ. У нас абавязковае васьмігадовае навучанне. Калі вучань не хоча займацца далей, ён ідзе працаваць. Але амаль усе нашы дзеці канчаюць дзесяць або адзінаццаць класаў.

ПЫТАННЕ. А куды ідуць потым?

АДКАЗ. У любую вышэйшую навучальную ўстанову, або працуюць там, дзе жадаюць.

ПЫТАННЕ. На рускай ці на беларускай мове вядзецца выкладанне ў школах Мінска?

АДКАЗ. У нас ёсць беларускія і рускія школы. Бацькі пасылаюць сваіх дзяцей туды, куды хочуць. Але і ў рускіх школах дзеці вывучаюць беларускую мову. У нас багатая беларуская літаратура. Нашы дзеці добра ведаюць і любяць сваіх пісьменнікаў, паэтаў, кампазітараў, мастакоў якія ўзбагачаюць нашу беларускую культуру. У нас ёсць свае нацыянальныя традыцыі. Для таго, каб ведаць усё гэта, дзеці з задавальненнем вывучаюць беларускую мову, літаратуру.

ПЫТАННЕ. Зараз у дзяцей малодшых класаў пачаліся канікулы. Як дзеці праводзяць іх?

АДКАЗ. Тры месяцы нашы дзеці не займаюцца, адпачываюць. Яны праводзяць гэты летні час у піянерскіх лагерах, адкрытых ва ўсіх маляўнічых кутках Беларусі, робяць турыстычныя паходы і экскурсіі, вывучаюць родны край. Для тых дзяцей, што застаюцца ў горадзе, ва ўсіх парках Мінска арганізаваны гарадскія лагеры, дзе дзеці весела праводзяць час пад кіраўніцтвам педагогаў і выхавацеляў. Многія дзеці разам з бацькамі выязджаюць на курорты Беларусі, Крыма, Каўказа, Прыбалтыкі.

ПЫТАННЕ. Хто плаціць за лагеры?

АДКАЗ. Прафсаюз. Невялікую частку кошту пунцёўкі — 25 працэнтаў — даплачваюць бацькі.

ПЫТАННЕ. Якая зарплата ў настаўнікаў? Вось у вас, напрыклад?—Іосіф Кузьміч Тра-

фімаў звярнуўся да маладой настаўніцы.

АДКАЗ. Я выкладаю ў школе фізкультуру. Штодзень працую на 3—4 гадзіны. Нашы дзеці вельмі любяць фізкультуру і спорт, удзельнічаюць у самых розных спартыўных секцыях, якімі таксама кірую я. Мой месячны заробак—130 рублёў. А наогул заробатная плата настаўніка залежыць у нас ад адукацыі, стажу.

Іосіф Кузьміч Трафімаў заўвагае:

Савецкая краіна па развіццю адукацыі намога перагнала Амерыку. Беларускія юнакі і дзяўчаты, як мы ўбачылі, маюць шырокую магчымасць вучыцца. Радуе тое, што займаюцца яны не толькі бясплатна, але ў дадатак да ўсяго, дзяржава плаціць ім стыпендыю. Зусім іншая карціна ў той краіне, дзе па волі лёсу жывём зараз мы.

— Так,—пацвярджае Маланя Іванаўна Грын,—мой унук вучыцца ў каледжы. За год вучобы ён плаціць 2 000 долараў!

Доўга яшчэ гутарылі госці і гаспадары школы. І тых і другіх цікавілі самыя разнастайныя пытанні. Потым аўтобус павёз турыстаў далей—працяваць знаёмства з Беларускай сталіцай.

Г. ПАРОМЧЫК.

Іосіфа Кузьміча Трафімава ў школе цікавіла ўсё. А ён расказаў новым сябрам аб тым, як жывуць беларускія эмігранты ў Амерыцы, як вучацца і працуюць іх дзеці, унукі.

шчана некалькі майстэрняў. У адной з іх—сталярнай — госці ўбачылі розныя цацкі, зробленыя ўмелымі рукамі хлопчыкаў і дзяўчынак. У другой—школьнікі працавалі за слясарнымі станкамі.

Тамара Мікалаеўна Ляхава, дырэктар школы, растлумачыла:

— Нашы вучні разам з глыбокімі ведамі па ўсіх агульнаадукацыйных прадметах атрымліваюць практычныя навыкі. Яны вучацца выконваць нескладаныя сталярныя і слясарныя работы, самі рамантуюць сваю мэблю, робяць цацкі для малых дзяцей. Адным словам, дапытлівыя і цікавыя дзеці імкнуцца больш пазнаць і ўсё ўмець.

Майсею Ігнатавічу Шаўцову, відаць, спадабалася, як працавалі вучні ў майстэрні. Ён з задавальненнем заўважыў:

— Адразу відаць, не беларучкамі растуць хлопчыкі і дзяўчынкі!

Калі госці падняліся на трэці паверх, у вочы кінулася таблічка з надпісам: «Цішыня, ідзе экзамен». У вялікай актавай зале дзесяцікласнікі пісалі сачыненне па рускай літаратуры. Гэта адзін з асноўных экзаменаў выпускнікоў. На класнай дошцы напісаны тэмы: «За мір змагаецца Савецкая краіна», «Якія думкі і пачуцці выклікае ў мяне раман Мікалая Астроўскага «Як гартавалася сталь», «Рускія патрыёты ў рамане Льва Талстога «Вайна і мір». Кожны вучань выбраў адну з гэтых тэм.

— Як пастаўлена выкладанне ў школах Амерыкі? — пытаюцца беларускія настаўніцы, і Аляксандр Іванавіч Кішкоў ахвотна адказвае ім.

ную мову. Гэта робіцца для таго, каб даць дзецям добрую падрыхтоўку па замежнай мове.

Завязалася ажыўленая гутарка. Госці задавалі пытанні, настаўнікі адказвалі ім.

Цёпла сустрэлі гасцей настаўнікі і вучні ў сваім школьным двары.

Фота М. Вугдана.

ЗАЎВАГІ І РЭПЛІКІ АМЕРЫКАНСКІХ ТУРЫСТАЎ

...Калісьці мая бабуля гаварыла: «Зараз сотні людзей пакідаюць Расію, таму што яна галодная і халодная. Людзі едуць на заробаткі за мяжу, але прыдзе час, і яны будуць назад вяртацца ў нашу краіну, таму што яна стане самай перадавой». Гэты час прышоў: словы бабулі збыліся.

...Праглядаючы кінафільм «Мы жывём у Мінску»:

— А гэта ж праўда, гітлераўцы ператварылі Мінск у сучасныя разваліны. Зараз Мінск—гэта горад-прыгажун. А на тым месцы, дзе раней стаялі тры карчмы, раскінуліся карпусы магутнага аўтамабільнага заводу...

...Калі б Амерыку вайна разбурыла так, як Беларусь, яна не была б адноўлена нават за сто год...

...Цяжка хварэць у Амерыцы. Аднойчы мяне паглядзеў урач і паклаў у бальніцу. Гэта мне дорага каштавала. Неяк у палату, дзе я ляжаў, зайшоў урач, стаў ля вакна. Не паварочваючыся да мяне, спытаў: — Як вы адчуваеце сябе, Пікулік?

— Дзякуй, нічога. — Я агледжу вас у другі раз. А праз некалькі хвілін мне сказалі, каб я заплаціў сто пяцьдзесят долараў за гэтую «кансультацыю».

...Мы ў захапленні ад Мінска. Колькі тут прыгожых будынкаў! І на кожным кроку—новабудовы. Гэта будучыя фабрыкі і заводы, школы і тэхнікумы, магазіны і інстытуты. Мінск—гэта горад працы, горад маладосці.

...Нашы дзеці могуць заздросціць тым юнакам і дзяўчатам, якія жывуць у Беларусі. У іх вялікія правы на адукацыю. Яны бясплатна вучацца, атрымліваюць любую спецыяльнасць, добра забяспечваюцца і нават дзяржава плаціць ім стыпендыю.

...Гэта вельмі добра, што ў Беларусі мы пабывалі ўсюды, дзе толькі хацелі, асабліва ў вёсках. Мы думалі, што яны засталіся такімі, як былі раней. Але мы пераканаліся, што зможнымі, культурнымі сталі вёскі савецкай Беларусі.

...Усюды, дзе толькі мы ні былі: у Маскве, Ленінградзе, Мінску мы бачылі аб'явы: «Заводу, фабрыцы, прадпрыемстваў на пастаянную работу патрабуюцца рабочыя». А ў Амерыцы больш шасці мільёнаў беспрацоўных.

...Гэта вельмі добра, што ўсе выпускнікі тэхнікумаў і вышэйшых навучальных устаноў пасля заканчэння атрымліваюць работу па спецыяльнасці. А ў Амерыцы закончыць каледж—гэта толькі палова справы. Паспрабуй пасля яго заканчэння атрымаць работу...

...Мне вельмі падабаюцца мінчане. Гэта ветлівыя, гасцінныя і культурныя людзі. Мне падабаецца, як яны апранаюцца, як трымаюць сябе ў кіно, грамадскіх месцах, на вуліцы.

...Сустрэўшыся з братам і прыгожа апранутымі ўнукамі: — Бачу я, вам нядрэнна тут жывецца...

ЯКІ ЛЁС ЧАКАЕ НАС?

мы, усе работнікі гаража, будзем лічыцца не як ваеннапалонныя, а як салдаты ўласаўскай арміі, што мы атрымаем зброю, уніформу, паёк, чыны і г. д.

Я на гэта не згадзіўся. Але што рабіць? Уцячы да сваіх, але як? Горад Мінск вельмі добра ахоўваўся. Аднак раздумаў даўга не даваўся. У студзені 1944 года мяне і майго сябра схпілі як палітычна ненадзейных і адправілі ў лагер каля Мінска, а ў сакавіку 1944 г. нас запраторылі ў лагер для ваеннапалонных ў Чэнстахоў. (Цікава, што нас чамусьці трымалі ў строгай ізаляцыі ад астатняга насельніцтва лагераў). У чэрвені 1944 г. (пасля няўдалых уцёкаў) нас адправілі ў Германію, дзе мы трапілі ў 326-ы лагер смерці. Потым зноў уцёкі, перамена імя і прозвішча, штрафны лагер у горадзе Варштайн (Вэстфален) і канец вайны.

У гэтым горадзе я пазнаёміўся з маёй будучай жонкай, якую я пакахаў больш за ўсё. Пазней мы з жонкай, наслухаўшыся розных «добразычліўцаў», вырашылі пачакаць і не вяртацца на Радзіму. А потым пачалося «райскае жыццё»: наша ў «вольным свеце»: зноў гнілыя баракі лагераў, беспрацоўе, голад і холад. Пасяпаліся дзеці, на туберкулёз лёгкіх захварэла любімая жонка, а потым і малодшы сын.

Але ўсё гэта ўжо мінулае. У сучасны момант я і мая сям'я жывём нядрэнна, атрымалі новую кватэру, я і жонка маем работу. Але радасці ад гэтага чамусьці ніякай не маем, і перад намі штодзень паўстае пытанне, што ж далей?! Што прынясе нам заўтрашні дзень?! Які лёс чакае нашых дзяцей?!

Адзіна правільны выхад з нашага становішча — гэта вяртанне на Радзіму. Але рашыцца на гэта мы ніяк не можам, хоць усёй душой імкнемся да гэтага. Зноў прыходзяць у галаву пытанні: а як нас сустрэнуць на Радзіме? Які лёс чакае нас на роднай зямлі? Як будзе глядзець на нас нашы савецкія людзі? Ці не будзем мы і нашы дзеці адчуваць сябе чужымі, адвернутымі ўсімі людзьмі?!

Вось на гэтыя пытанні, якія нас трывожаць, я прапую вам сардэчна адказаць у вашым наступным пісьме.

Газету «Голас Радзімы» я атрымліваю з Камітэта ў Берліне, а таксама вяду з імі перапіску.

Наконт паклёпнікаў на нашу Радзіму я напішу вам у наступным пісьме. Ды пра гэтых людзей няма чаго і пісаць, гэтую брыдоту можна падыліць на дзве катэгорыі — «поўнаасцю аплачваемых» і «паўаплачваемых». Тут нашы суайчыннікі ў большасці сваёй не верылі і не вераць у розныя «байкі» гэтых праданых скур. Але не верыць — гэта адно, а вось наступнае на горла гэтай гадзіне — з'яўляецца нашым сваяцкім абавязкам, абавязкам кожнага сына нашай Вялікай Радзімы (можа і рабіў ён у свой час памылкі, але застаўся верным нашай Айчыне).

Напішыце, калі ласка, як выглядае цяпер г. Орша? Што новага на заводзе «Чырвоны ба-

рацьбіт»? Як выглядае цяпер горад Мінск?

Не адкажыце ў маёй просьбе!

П. К.

АД РЕДАКЦЫІ: Паважаны зямляк, адказ на вашы пытанні мы адправілі асобна. Але ў сувязі з тым, што пытанні, узнятыя ў вашым пісьме, цікавыя і іншым нашым землякаў за мяжой, у бліжэйшым нумары газеты «Голас Радзімы» мы пастараемся даць больш падрабязнае тлумачэнне. Скажам толькі, што ў выпадку вяртання на Радзіму таго або іншага нашага земляка, не можа быць і гутаркі аб нядобрачытлівых адносінах да яго на Радзіме. Гэта датычыцца і дзяцей.

У школьнікаў малодшых класаў закончыліся заняткі. Пачаліся вясёлыя, захапляючыя канікулы.

Мінскі гадзіннікавы

Кожную раніцу, калі пунсовай праменні сонца дасяць далёка выбіваюцца з-за лесу, афарбоўваючы ва ўсе колеры вясёлкі воблакі над сталіцай, з усіх канцоў горада да парка імя Чалоскінцаў едуць дзяўчаты. Гэта спяшаюцца на працу работніцы гадзіннікавага завода.

Зараз трохтысячны калектыў, дзве трэці часткі якога складаюць дзяўчаты, займае адно з вядучых месцаў у краіне сярод гадзіннікавых заводаў.

Пройдземся па заводу разам з тымі, хто спяшаецца на работу.

Вось група хлопцаў і дзяўчат, ажыўлена спрачаючыся аб прагледжаным фільме, накіроўваецца ў цэх.

Заходзім і мы.

Размеранае, ціхае гудзенне складаных, разумных станкоў. Яны самі наразаюць разбурфрэзіруюць, свідруюць, адразаюць загатоўкі і ўжо гатовыя дэталі.

Гэта аўтаматны цэх, або цэх наладчыкаў, як яго яшчэ ў нас называюць.

Пазнаёмімся з некаторымі рабочымі цэха. Вось высокі, моцна складзены юнак.

Гэта Аляксандр Самсонаў. Некалькі год таму назад ён скончыў тэхнікум, служыў на флоте. Зараз Саша — механік цэха. Яму падуладны складаныя, разумныя механізмы. А сам Саша рыхтуецца ў інстытут.

А вось начальнік цэха Віталій Фёдаравіч Пізік. Але рабочыя завуць яго проста — Віця. Ды яго і зразумела. Яшчэ нядаўна ён быў студэнтам, потым працаваў майстрам. А зараз кіруе цэхам.

На другім паверсе размешчаны плаціна-маставы цэх. Плаціна — гэта дэталі, да якой мадулюцца амаль усе астатнія часткі. А мост нібы гаворыць сам за сябе. Ён злучае баланс гадзінніка з плацінай.

Тут вельмі многа дзяўчат. Шустрыя, спрытныя рукі, з-пад якіх выходзяць гатовыя дэталі. На станках, размешчаных ля сцяны, працуюць Валя Карповіч і Надзя Лазава. За іх работай уважліва сочыць наладчык Эдуард Бядункевіч. На станках фрэзіруюць плаціну. Але хутка іх убяруць з цэха. Не, яны не прыйшлі ў нягоднасць. Іх месца зойме аўтаматныя лінія. Яна спраектавана канструктарамі тэхнічнага аддзела Уладзімірам Ханянаевым, Славам Гуменюком, Ларысай Арцеменка і іншымі пад кіраўніцтвам Рыгора Збрыжэра. Робяць лінію таксама нядаўнія школьнікі Аляксандр Браздзіхін, Валодзя Валанцэвіч, Мікалай Буслістаў, Леанід Матрэнчык.

Шумна ў балансавых-ходавым цэху. Вось учарашняя школьніца Галіна Краўчанка. Яна бянтэжыцца, калі заходзіць гутарка аб яе рабоце, поспехах. Пра сябе Галя гаворыць сціпла:

— Працую, як і ўсе дзяўчаты...

Галя вельмі любіць сваю работу, мае цудоўную прафесію. Яна — механазборшчыца. А на цэхавай Дошцы гонару, сярод іншых фатаграфій ёсць і Галіна.

Рабочае месца брыгады, якую ўзначальвае Шура Хацкевіч, упрыгожвае вымпел. Гэта за выдатныя паказчыкі ў рабоце. Вымпел, які атрымалі дзяўчаты, ім вельмі дарагі. Бо ён нібы ўвасабленне іх работай кемлівасці, дружбы, брыгаднай згуртаванасці. Схіліўшыся над сталом, уважліва працуюць Каліна Ганчарова, Ларыса Бяневіч, Ядзя Мурашка. Шура час-ад часу прыглядаецца да сябровак. Багачы іх задаволеныя твары, радуецца сама. Яна ведае, усё ідзе добра.

У брыгадзе Шуру любяць усе. Ды і ёсць за што! Спакойная, заўсёды прстая, ласкавая, яна з'яўляецца душой гэтага калектыву. А прыйшла яна ў цэх чатыры гады назад. Тады і стала механазборшчыцай. Нясмела адчувала сябе ў першыя дні. Нязвыкла было трымаць пасля ручкі пінецт. Але дзяўчаты памалі ёй. Нядаўна таварышы на рабоце аказалі брыгадзіру вялікі давер — выбралі яе дэпутатам Варашылаўскага раённага Савета.

А на наступным паверсе такія ж дзяўчаты збіраюць гатовыя дэталі. Яны ажыўляюць маленькія механізмы — гадзіннікі.

Вось працуе брыгада Ганны Агнеўскай. У брыгадзе — 20 дзяўчат. Усіх іх аб'ядноўвае любоў да працы, чыстая, шчырая дружба, адзінства мэты. У гэтай брыгадзе нядаўна было другое нараджэнне. Першы раз брыгада нарадзілася пяць гадоў таму назад, калі Ганна Агнеўскай, Ала Ласіцкая, Валя Скакун, Соня Дашкоўская селі на канвеер. З таго часу праз далікатныя, гнуткія дзявочыя пальцы прайшлі тысячы гадзіннікаў. І вось у мінулыя васьмь дзяўчаты былі імянінцамі. Было гэта 22 верасня. У той дзень брыгадзе было прысвоена ганаровае званне брыгады камуністычнай працы.

Зараз на дзяўчат з гэтай брыгады раўняюцца астатнія. І тыя, хто ідуць наперадзе, стараюцца не падаваць.

Зусім нядаўна яны збіралі гадзіннікі на экспарт. Зараз гадзіннікі з маркай Мінскага завода можна сустрэць у Албаніі, Балгарыі, Чэхаславакіі і іншых краінах. Яны выходзяць на міжнародную арэну.

А, здавалася ж, яшчэ нядаўна Анры Гаўэр, уладальнік швейцарскай фірмы, знаёмчыся з работай маскоўскіх гадзіннікавых заводаў, сказаў з'едліва:

— Вы будзеце рабіць гадзіннікі, вашы дзеці будуць рабіць гадзіннікі, вашы ўнукі будуць рабіць іх — тады, можа, навучыцеся іх рабіць.

Гэта было дваццаць год назад.

А зараз юныя мінчанкі, якія пачалі вывучаць сакрэты гадзіннікавай справы, намнога пазней за масквічоў, ужо навучыліся рабіць гадзіннікі. Гадзіннікі, сабраныя учарашнімі школьніцамі, ужо канкуруюць з вырабамі швейцарскіх майстроў. Жыццё абвергнула прагнозы.

Зараз на зборцы асвайваюць

нову тэхналогію. Яна істотна адрозніваецца ад старой. Цяпер гадзіннікі будуць больш дакладнымі, даўгавечнымі і таннейшымі. Велічыня іх — з аднакапеечнаю манетою. Гэта будуць адны з самых маленькіх гадзіннікаў у свеце.

Ну, што яшчэ можна расказаць пра завод?

Можа, тое, што ў нас часта бываюць зарубежныя госці? І ўсе яны павезлі аб заводзе самяя добрыя ўражання.

Амерыканскія турысты, якія пабывалі ў нас, казалі прама: — Малайцы! Пospехі вашы вельмі вялікія. Нас здзіўляюць вашы тэмпы. Жадаем вам новых поспехаў і на будучае.

І, бадай, у гэтых словах закладзены вельмі вялікі сэнс. Гэта ж казалі нашы шчырыя сябры, якім, як і нам, дарагія інтарэсы Радзімы.

М. КАЗАКЕВІЧ,
канструктар.

г. Мінск,
гадзіннікавы завод.

Эдзі АГНЯЦВЕТ.

ХВІЛІНЫ, ХВІЛІНЫ...

Прывітаю перадавікам
Мінскага гадзіннікавага
завода

Дзявочыя рукі,
Ласкавыя рукі
Цябе змайстравалі,
Гадзіннік «Зара».
Я чую

танюцькія,
Ясныя гукі,
І хвілі, як хвалі:
— У дарозу пара!

Дакладныя стрэлкі —
Жыцця каляны.
А маятнік — гэты
Душы неспакой.

Мінаюць секунды,
Мінаюць хвіліны —
І стаў ты планетай
Ручною маёй.

Хвіліны!
Пабеглі
Бліскучыя рэйкі.
З канвеера

мінскі
Сышоў самазвал.
...Дзяўчыну прыскорваюць
Верныя стрэлкі:

«Твой лобы, твой блізікі
засувавай».
Шчаслівыя,
кажуць.

На час не зваяжваюць.
І ты закаханых
Дамой не гані!
А тым,

што жыццю
І вясне нагаджаюць,
Адлічвай, адлічвай
Апошнія дні!

Нястомны, бяссонны,
На довайтку чыстым
Мяне ты гукаеш:
«За працу,

пара!»
Нібыта асколак
Зары заласцітай,
Гарыць

беларускі
Гадзіннік «Зара»!

Беларускія артысты ў балтыйцаў

Прыцяжкі сіняватай дымкай ахуталі прыморскі горад. І калі запаліліся вячэрнія агні, маракі-балтыйцы накіраваліся ў матроскі клуб. Тут яны сустралі сваіх гасцей — артыстаў Дзяржаўнага народнага аркестра Беларусі. У канцэрце удзельнічалі спевачкі-салісты Яўгенія Цвятаева, Элеанора Зігер, лаўрэат Усесаюзнага конкурса вакалістаў Васіль Ганчарэнка, цымбаліст, лаўрэат VI Суветнага фестывалю моладзі Венямін Бурковіч і іншыя артысты.

З першых жа слоў вядучага, які перадаў маракам-балтыйцам прывітанне ад бе-

ларускага народа і добрыя, сардэчныя пажаданні, у зале ўстанавілася цёплая, дружная, любная абстаноўка. Гэта атмасфера дружбы і ўзаемнага разумення не пакідала гледачоў і калі артыстка Элеанора Зігер спявала арыю Чыо-Чыо-Сан, і калі сваё віртуознае майстэрства прадэманстравалі цымбаліст Венямін Бурковіч, і калі выконваліся іншыя нумары. Громам апладысмантаў закончыўся канцэрт.

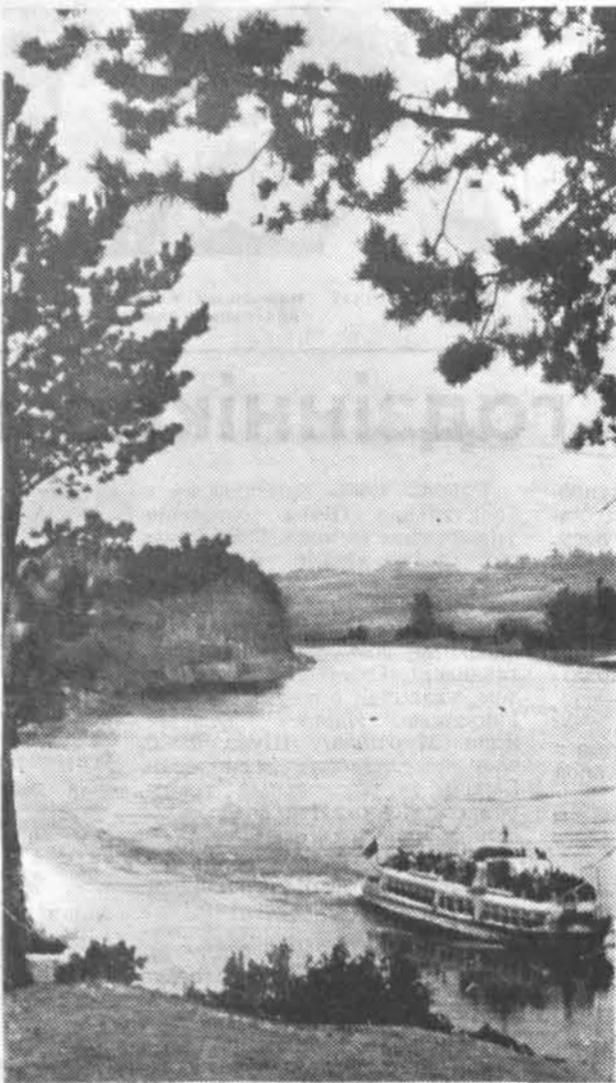
— Нам вельмі спадабаўся ваш канцэрт, прыязджайце да нас яшчэ, — гаварылі маракі на развітанне.

ЛЕТА Ў БЕЛАРУСКІХ ЗДРАЎНІЦАХ

Лета ўступіла ў свае правы, і зноў перапоўнены адпачываючымі беларускія здраўніцы. У аляўнічых ваколіцах Мінска, на беразе Свіслачы, адкрыўся яшчэ адзін добраўпарадкаваны дом адпачынку — «Беларусь». Пашыраны дамы адпачынку ў Ашмянах, Ждановічах, уступае эксплуатацыю новая здраўніца «Лясныя азёры» ў Баркоўшчыне пад Іолацкам, пачалося будаўніцтва здраўніцы на 65 месцаў на беразе возера Нарач. Ды хіба пералічыш усе здраўніцы і прафілакторыі! Лік іх павялічваецца з кожным годам. Пашыраюцца існуючыя санаторыі і дамы адпачынку. Аб тым, як пачаўся летні сезон нягучага году, расказаеца ў гэтым рэпартажы.

Дом адпачынку «Рось»

Дом адпачынку «Рось» размешчаны на гарыстай лясцовасці. Побач вялікі парк. А выйдзеш з парку — і тут сярод мора лужыц бліскучай істужкай ляжыць паўнаводная рака Рось. Да паслуг адпачываючых — флатылія лодак, пляж, плячоўкі для ўтульнасці. У бібліятэцы здраўніцы толькі мастацкай літаратуры звыш пяці тысяч тамоў. У адатак да іх штодзень паступаюць літаратурна-мастацкія часопісы, якія выдаюцца ў нашай краі-

НА РАЦЭ СОЖ.

Фотаэцюд Д. Валодзіна.

заў сабе плячоўку і збіраеца будаваць свой корпус.

Сярод бэзу і чаромхі

У расчыненых вокны ўтульных катэджаў глядзяць сосны, востралістыя клёны, бэза, чаромха, акацыя. Шматлюдна на спартыўных плячоўках: іх запоўнілі валеібалісты, гарадошнікі. У доме адпачынку «Орша» — летні сезон. Больш за 200 чалавек набіраюцца тут сіл.

К пачатку сезона клапатліва адрамантаваны спальныя карпусы і іншыя памяшканні. Пашыраны комплекс спартыўных збудаванняў, набыты новы інвентар, папоўнена бібліятэка. З кожным годам багацейшым

У будучым годзе зноў прыеду ў гэты дом адпачынку.

Добра у сасновым лесе

У новым прафілакторыі санаторнага тыпу, што размясціўся паміж домам адпачынку «Ждановічы» і Мінскім вадасховішчам, пабывала 50 рабочых. Прафілакторый знаходзіцца ў сасновым лесе і складаецца з асобных домікаў з трыма пакоямі, кухняй і летняй зашкленай верандай.

Абслугоўваючы персонал прафілакторыя, які ўзначальвае галоўны ўрач Турбан, вельмі ўважлівы да адпачываючых.

— Выдатны прафілакторый, — аднадушна заяўляюць рабочыя.

Ля паўнаводнай Бярэзіны

У Бабруйску, на правым крутым беразе паўнаводнай Бярэзіны, раскінуўся старажытны парк з фруктовым садамі. Цяністыя алеі вядуць да прыгожых камфартабельных карпусоў санаторыя імя Ул. І. Леніна. Вялікая папулярнасць гэтай старэйшай здраўніцы Беларусі. Цялебныя крыніцы Бабруйска аналагічныя мінеральным водам Старой Русы і Міргарада. Широка тут выкарыстоўваюцца і прэзідэнтаў з чарнаморскага ўзбярэжжа, і вуглякіслыя, радонавыя, кіслародныя, хвойныя і іншыя ванны, якія ўмацоўваюць нервовую сістэму.

З кім бы з адпачываючых мы ні размаўлялі, усе выказвалі сваё задавальненне лячэннем і адпачынкам.

Усё тут пакуль прыстасавана на адначасовы адпачынак нямногім больш двухсот чалавек. Але ў яблыневым садзе ўжо спявае электратэрапія — ідзе бурэнне новай шчыліны да падземных цялебных крыніц. Побач хутка стане яшчэ адзін корпус на 100 месцаў.

ВАС ШУКАЮЦЬ І ЧАКАЮЦЬ СВАЯКІ

Дарагія таварышы!
Прашу аказаць мне дапамогу ў пошуках праз вашу газету маіх сваякоў Мотуза Івана Кузьміча і яго сям'і, а таксама апублікаваць маё пісьмо да іх.

І. ПРАСМЫЦКІ.

Паважаны дзядзька Іван Кузьміч! Прайшло шмат гадоў з таго часу, як вас лёс закінуў за граніцу, і мы, усе вашы сваякі, якіх вы пакінулі ў вёсцы Цішоўка і горадзе Магілёве, нічога не ведаем, дзе вы і што з вамі?

Я рашыў напісаць пісьмо ў газету «Голас Радзімы». Магчыма, да вас яно дойдзе і вы

прачытаеце яго, а затым паведаміце нам аб сабе. Мы жывём добра, і жыццё наша становіцца ўсё лепшым з кожным днём. Аб усіх зменах у нашым жыцці, аб тым, як змяніўся Магілёў, апышу падрабязна, калі атрымаю адказ.

З прывітаннем

ваши пляменнік Іосіф.

Р. С. Я таксама звяртаюся да сваячыннікаў, магчыма, хто не забудзе з іх ведае аб лёсе Мотуза Івана Кузьміча і яго сям'і. Прашу паведаміць мне аб гэтым па адрасу: БССР, горад Магілёў, вуліца Бюдзённага, дом 13/44 Прасмыцкаму Іосіфу Міхайлавічу.

40 ГОД НА САМАДЗЕЙНАЙ СЦЭНЕ

На сцэне Свіслацкага Дома культуры ідзе спектакль. Сотні глядачоў пільна сочаць за іграю артыстаў самадзейнага драмгуртка Новадворскага сельскага клуба.

Многія з прысутных чыталі п'есу К. Крапівы «Пяюць жаўранкі» і цяпер, захопленыя іграю, яшчэ глыбей асэнсоўваюць яе змест, больш рэальна ўяўляюць сабе героюў, якіх даўно палюбілі. Раз-по-раз у зале чуюцца гучныя воплескі. Глядачы бурна выклікаюць свае пачуцці, а ў антракце многія з іх ідуць за кулісы, каб выказаць словы ўдзячнасці самадзейным артыстам. Цёплымі словамі ўзнагароджваюць яны Ілью Лявонцэвіча Ботвіча. Вось ужо 40 год, як ён кіруе самадзейным тэатрам.

Ілья Лявонцэвіч успамінае, як у 1920 годзе ўпершыню была пастаўлена ў вёсцы Новы Двор «Жаніцьба» Гоголя. Нялёгка гэтага было дамагчыся ў панскай Польшчы. Куды толькі ні пісалі Ботвіч і яго сябры, каб ім дазволілі паставіць п'есу на беларускай мове! З Паразоўскай гміны, ад Ваўкавыскага староства і іншых прадстаўнікоў улады прыходзіў адзін нязменны адказ: «Нявольна на беларускай мове».

Але нягледзячы на забарону, п'еса была пастаўлена.

Вестка пра тое, што ў вёсцы Новы Двор ставіць п'есы, хутка разнеслася па навакольных сёлах. Для кожнай вёскі было вялікім святам, калі туды прыежджаў самадзейны тэатр.

Польскія ўлады ўсяляк перашкаджалі ставіць п'есы на беларускай мове. Яны зрываўлі спектаклі, штрафавалі ўдзельнікаў драмгуртка.

Усё гэта засталася далёка заду.

Па-новаму пачалі жыць жыхары вёскі ў гады Савецкай улады. Зараз у Новым Дворы ёсць свой прасторны, светлы клуб, бібліятэка, школа-дзесцігодка, дзіцячыя яслі. У но-

вым доме жыве і сям'я Ботвічаў. Ботвіч і яго жонка — пенсіянеры, сын Барыс — рабочы саўгаса. У доме дастатак.

Ільі Лявонцэвічу 65 год, але сцэны ён па-ранейшаму не пакідае.

Ілья Лявонцэвіч з вялікай радасцю перадае свае веды і вопыт маладым членам драмгуртка, пастаянна ўдасканальвае іх майстэрства.

Намнога вырае якасна і колькасна за апошнія гады калектыў драмгуртка. Удзельнікі яго — рабочыя і служачыя саўгаса. Узяць, напрыклад, кінамеханіка Рыгора Раманоўскага. Яго бацька Мацвей Іванавіч, калі ў першы раз ставілася «Жаніцьба» Гоголя, іграў ролю саветніка. Цяпер выступае яго сын. Выдатна іграў ён у спектаклі «Пяюць жаўранкі» ролю старшынкі калгаса Пытляванага. Па-майстэрску выконваюць свае ролі рабочыя саўгаса Лісоўскі, сёстры Яўгенія і Марыя Ганчарэвічы і многія, многія іншыя.

Сто дваццаць п'ес і вадзіляў паставіў драматычны гурток, якім кіруе Ілья Лявонцэвіч. З вялікім поспехам прайшлі спектаклі «Хто смеяцца апошнім» К. Крапівы, «Канстанцін Заслонаў» А. Маўзона і многія іншыя, пастаўленыя ў пасляваенны час. Добрую ацэнку атрымаў спектакль «Пяюць жаўранкі» на аглядзе калектываў сельскіх драматычных гурткоў у Гродна.

Зараз драмгурток рыхтуе п'есу «Дзяўчына са збанам» А. Успенскага. П'еса гэта расказвае аб падзеях, якія адбываюцца ў нашы дні на адной з ускраін Масквы.

У гэтыя дні ў адрас І. Л. Ботвіча прыходзіць многа пісьмаў. Рабочыя, служачыя, калгаснікі горада віншуюць яго са слаўным юбілеем — саракагоддзем сцэнічнай дзейнасці, жадаюць яму новых творчых поспехаў.

Барыс КІЕУСКІ.

г. п. Свіслач.

ШАХЦЁР СПЯВАЕ «САЛІГОРСКІ ВАЛЬС»

— Пачынаем канцэрт ансамбля песні і танца беларускіх шахцэраў! — аб'яўляе вядучы. — Слухайце «Салігорскі вальс» у выкананні хору. Запявае Віктар Бабанаў.

«Гордаю працай і песняй вясёлай
Славіцца горад над Случчу-ракой.
Тут мы будзем палацы і школы,
Марым аб шчасці з табой».

Хор дружна падхоплівае прыпеў:

«І задор, і вяселосць,
І рамантыка тут ёсць.
Дзеля шчасця людзей
Тут на подзвіг ідзе
І твая і мая маладосць».

З вялікім задавальненнем слухаюць салігорцы гэты вальс, напісаны баяністам Дома будаўнікоў Якавам Перапечкам на словы пачынаючага паэты Аляксея Кур'яна.

Потым хор выконвае «Марш салігорскіх шахцэраў», напісаны слугікам самадзейным кампазітарам Яравым на словы старшыні заўкома калійнага камбіната Мікалая Чураева. Вялічна і горда гучыць песня «Нас вітае Ленін».

На сцэне — танцоры. Лёгка, спрытна танцуюць Жана Пугачова, Валя Далідовіч, Міхаіл Голдзінаў і Віктар Дзяткоў «Украінскі перапляс», «Маладзёжную шахцёрскую кадрыль».

А вось і салісты. Работніца УНР-122 Ларыса Саўчыц і выхавальніца дзіцячага сада Вера Жака выконваюць «Гармонь п'явучую» і «Вячэрнюю песню». Іх выступленне шчодро ўзнагароджваецца апладысмантамі.

Адзін за адным змяняюцца нумары канцэрта. Рэпертуар багаты, разнастайны.

Цяпер у складзе ансамбля песні і танца шахцэраў — 70 чалавек. Сярод іх — не толькі моладзь, але і пажылыя людзі. Алене Кузьмініне Голдзінавай, якая працуе матарыскай вадапомпнай станцыяй, ужо 54 гады. Нягледзячы на такі ўзрост, яна заўсёды знаходзіць час прысутнічаць на рэпетыцыях, выступаць на сцэне. Ды не толькі яна.

Ансамбль песні і танца створан нядаўна. Але і за гэты параўнаўча кароткі час ён паспеў заваяваць вялікую папулярнасць у глядачоў.

С. СЯМЕНАЎ.

РАДЫЁПЕРАДАЧЫ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу:

на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;

на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы ра-

дыёперадачы па нью-йоркскаму часу: з 19.30 да 20.30 на хвалі 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскаму часу на кароткіх хвалі 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пісьмаў (für Briefe): Minsk, Post-shillessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.